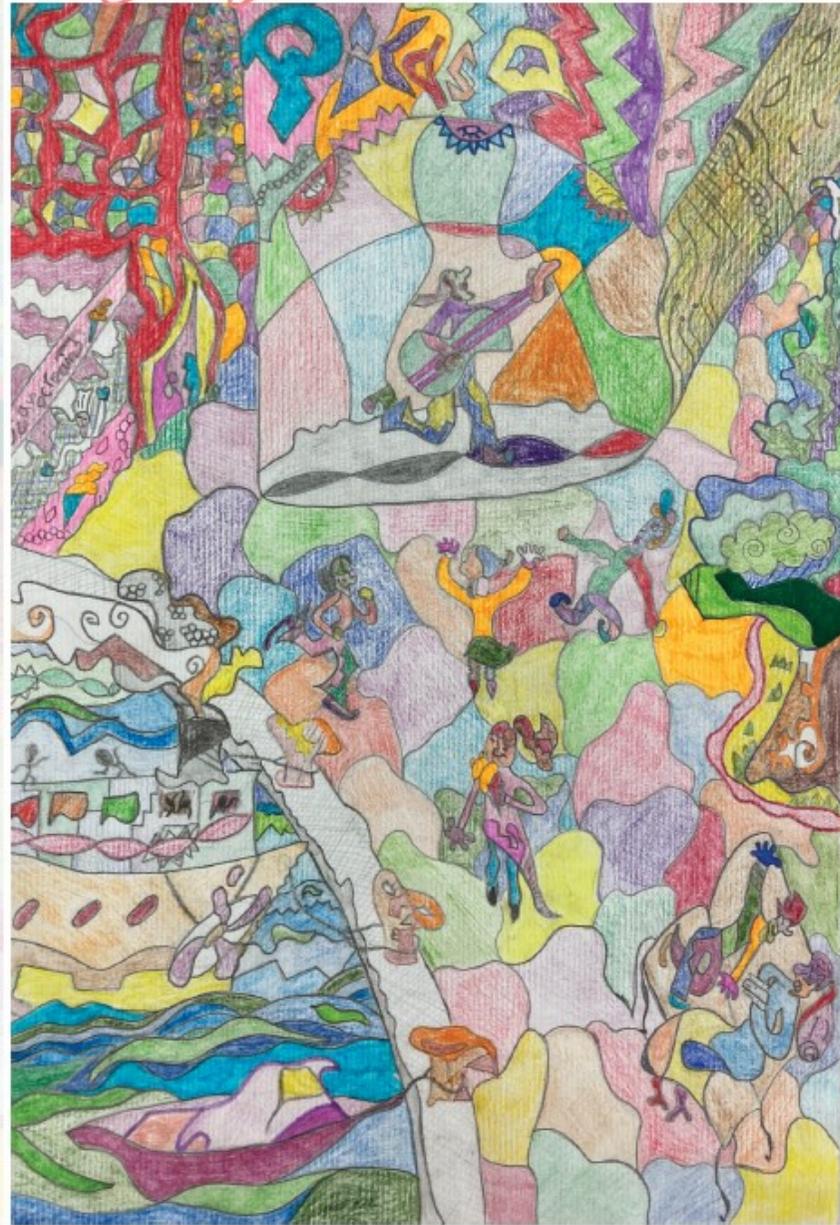

Ježkov rod

Glasilo predmetne stopnje

KAZALO

UVODNIK	4
ZGODILO SE JE	
ŠOLA V NARAVI V PINETI	5
KULTURNI DAN	6
DNEVNIK ŠOLE V NARAVI – POKLJUKA	7
PREŠERNOV KRANJ: PISANJE Z GOJIMI PERESI	9
INTERVJU	
MARTINA ŠORN	10
ISKRIVA PERESA	
ZMEŠANA PRAVLJICA	12
ZMEŠANA PRAVLJICA	13
SODOBNA ROMEO IN JULIJA	13
SODOBNA ROMEO IN JULIJA (V 21. STOLETJU)	14
NA GALEJI	15
LIST IZ GALJOTOVEGA DNEVNIKA	16
GALJOTOV SREČNI KONEC	17
PREBRISANI KU HAR	18
TRUBAR NA OBISKU	19
ZAPIS IZ ROZAMUNDINEGA DNEVNIKA	19
ČUDEŽNI GUMB	21
KRALJ MATJAŽ SE ZBUDI	21
FOTOUTRINKI	
DOBRODELNI KONCERT »Z ROKO V ROKI«	23
NA KRILIH DOMIŠLIJE	
GNILO JAJCE	25
ČAROBNE MALINE	26
SRCE MI JE PADLO V HLAČE	27
POVODNA URŠKA	27
MELODIČNI VIHAR	28
PRIGODA NA KOZJEM OTOKU	29
PESNIŠKI KOTIČEK	
POKLJUŠKI KVARTET	31
KUŽA	33
VOLKEC	33
HOBOTNICA	34
ŠKOLJKA	35
STRIP	
ŽABA NA SUHEM	36
ENGLISH CORNER	
ABOUT ME	37
WORLD FOODS	39
MY HOME	42
THE ONLINE ME	43
AUSTRALIAN ANIMALS	44

UVODNIK

Pesem je nova,
saj ravno nastaja,
zlaga jo pesnik,
ki rime dodaja.

Steza je nova
in vodi do hiše,
pesnik tu biva
pa včasih kaj piše.

Pesem bo nova
še tudi za bralca,
ko jo bo prvič
pogledal spod palca.

Zjutraj prišli so
sem vile in škrti
sveže so verze
želeli prebrati.

Vsak bo naposled
izvedel novico,
mesto je davi
dobilo stezico.

Zložil sem pesem
za majhna čebljala,
vi pa zdaj veste,
kako je nastala.

(Feri Lainšček: Pesem je nova)

Drage učenke, dragi učenci.

Leto je naokrog in spet lahko prelistate novo številko našega šolskega glasila Ježkov rod.

Čas, v katerem živimo, knjigam, revijam in časopisom ni preveč naklonjen, a vseeno smo veseli, da vas je še vedno veliko takih, ki radi berete in ki v svojem prostem času z veseljem napišete tudi kakšen sestavek, spis ali pesem. Ko se človek potopi v čudežni svet besed, na dan privrejo spomini, odpotuje v daljne kraje, poleti na krilih domišljije.

Ježkov rod je nastajal skozi celotno šolsko leto. Učiteljice slovenščine in angleščine smo izbrale najboljša besedila, ki so nastajala med poukom, na dnevih dejavnosti, v šolah v naravi pa tudi v prostem času. Verjamemo, da bo vsak od vas našel nekaj zase in boste z radovednostjo prebrali prispevke svojih sošolcev in prijateljev. Morda se prav med njimi skriva nekdo, ki bo v prihodnosti postal slaven pesnik ali pisatelj.

Tudi če vam branje ni v veselje, je v letošnjem glasilu zopet veliko risb, slik in fotografij, ki predstavljajo pisan mozaik letošnjega šolskega leta.

Ježkov rod ima dolgo tradicijo, a se vsako leto na novo rodi. In veseli smo, da je tako. Uživajte v branju.

Barbara Ahačič, učiteljica angleščine in slovenščine

ZGODILO SE JE...

ŠOLA V NARAVI V PINETI

8. 9. 2022

Zjutraj smo zgodaj odšli z avtobusne postaje. Na poti do cilja smo se ustavili v Luki Koper, kjer smo imeli voden ogled. Po ogledu smo se odpravili naprej proti letovišču. Devetošolci so v tem času že zavzeli Pineto. V letovišču smo se nastanili in pregledali teren. Po kosilu smo plavali, spoznali pasove v morju in ob njem in uživali v športnih aktivnostih, družabnih igrah ter druženju. Ob zvokih harmonike smo tudi zapeli. Lačni smo pojedli večerjo in naredili načrt za pohod. Zaradi dežja smo pohod odpovedali, vseeno pa je dan prehitro minil.

9. 9. 2022

Petek je minil v znamenju različnih delavnic. Imeli smo učne ure geografije, naravoslovja, angleščine, kreativnega pisanja, likovnega ustvarjanja in glasbe. Seveda smo imeli čas tudi za plavanje, potapljanje in šport.

10. 9. 2022

Po nevihtni noči nas je pričakalo sončno jutro. Postali smo že pravi strokovnjaki v poznavanju Obsredozemskih pokrajin. Učitelji so naše dejavnosti organizirali tako, da smo si ogledali tekmo odbojkarjev na evropskem prvenstvu, zvečer pa smo odšli na plažo, kjer smo poslušali sočni zahod in se sproščali.

11. 9. 2022

Peš smo šli v Novigrad in se z ladjico odpeljali v Poreč. Ogledali smo si mesto in spoznali značilnosti sredozemskih mest. Veseli smo bili, ker smo imeli tudi nekaj prostega časa. Na odprtem morju smo videli delfine.

Zvečer smo skupaj zapeli, podelili nagrade za najbolj pospravljene hišice, potem pa še zadnjič prespali na morju.

12. 9. 2022

Zadnji dan smo pričeli z delavnicami in pakiranjem. Po kosilu smo se odpravili domov. Med potjo so se devetošolci ustavili v Piranu, učenci sedmega razreda pa smo šli v Strunjan.

Domov smo se vrnili prijetno utrujeni, dogodivščine iz šole v naravi pa nam bodo za vedno ostale v spominu.

Učenci 7. in 9. razreda

KULTURNI DAN

Z avtobusom smo se najprej odpeljali izpred šole. Pot je bila prijetna, saj smo se pogovarjali in si podajali knjige in liste, na katerih so bila napisana mnoga dejstva o Primožu Trubarju.

Ko smo se pripeljali do Velikih Lašč, smo hitro pomalicali in vstopili v spominsko sobo Frana Levstika in Josipa Stritarja. Z vodičko smo tudi malo prepevali. Imela je prijeten in lep glas. Povedala nam je, da je bil Josip Stritar zelo lep. Oba sta se pa poznala in skupaj imela hišo, čeprav sta veliko potovala in pisala po svetu. Izdanih je pa bilo tudi veliko časopisov, ki so jih ukinili.

Pot smo nadaljevali še na Rašico. Tam smo obnovili dejstva o Primožu Trubarju in izvedeli še nove podatke. Ogledali smo si knjige, ki so bile tam razstavljene, tudi na stenah so bila besedila. Na oknih so bili pa narisani še drugi pomembni ljudje, kot sta Martin Luter in

Erazem Rotterdamski. Ogled smo nadaljevali z mlinom in žago. Podrobno nam je pokazala delovanje. Bilo je zelo zanimivo. Narejene smo imeli tudi manjše makete.

Za piko na i smo izdelali vsak svojo majhno knjižico. Imela je še trakec za označevanje strani in izbrali smo si poljubne barve. Učiteljica jih je tudi slikala. Všeč mi je, da smo jih obdržali za spomin.

Na koncu smo se podali h gradu Turjaku. Tam smo se slikali in si na hitro ogledali zunanost. Opazili smo grb pred vrati, ki je imelo tura (mrtvo govedo). Spomnili smo se na Prešerna in seveda prišli na Turjaško Rozamundo. Ugotovili pa smo, da pri gradu ni bil hrast, vendar lipa.

Pot nazaj je bila tudi prijetna, čeprav smo vsi hiteli z reševanjem učnega lista.

Stela Gregori, 9. a

DNEVNIK ŠOLE V NARAVI – POKLJUKA

PONEDELJEK, 27. 2. 2023

Vstali smo zgodaj zjutraj, da ne bi zamudili avtobusa. Pripravili smo torbe in jih dali v avtobus. Pot je bila dolga in imela je veliko ovinkov. Prišli smo do vojašnice. Mislili smo, da bo bolj grozna, ampak je bila zelo topla. Mislim, da je tistim, ki niso šli na Pokljuko, zelo žal, saj je hrana odlična. Kepali smo se, čeprav učiteljice niso dovolile. Prišli smo v vojašnico, razpakirali stvari in pomerili smuči. Razdeljeni smo bili na skupine: A, B, C in D. Razdelili

smo se na sestanku v jedilnici, kjer so govorili ure in ure. Mislili smo, da cel dan ne bomo jedli, saj smo bili lačni kot pes. Jedli smo odlično večerjo, vsi obroki so bili zelo dobri. Po večerji smo šli na nočni sprehod po gozdu. Bili smo tiho, da bi slišali zvoke narave. Odšli smo v vojašnico in komaj zaspali. Čeprav smo hodili, nismo bili preveč utrujeni. Po pogovoru z učiteljico smo šli spat in sanjali o domu.

TOREK, 28. 2. 2023

Zbudili smo se zgodaj zjutraj, pospravili sobe in odšli na zajtrk. Po zajtrku so učiteljice ocenile sobe. Medtem ko so eni tekli na smučeh, so drugi vzeli lopatke in se šli sankat na bližnji hrib. Po teh dveh dejavnostih je bilo na vrsti zelo obilno kosilo. Po kosilu smo imeli eno uro za igranje za igranje in vse ostalo. Nato je bil čas za pouk, pri katerem smo reševali učne liste učiteljice Barbare in pisali pesmi o Pokljuki. Našli smo veliko rim in se pri tem zabavali ob mentorstvu učiteljice Urše Prša. Na teku na smučeh pa smo tekli en krog po zahtevni tekaški proggi. Odšli smo na večerjo. Po večerji smo imeli večer družabnih iger. Po tem smo odšli pod tuš in zaspali.

SREDA, 1. 3. 2023

Zjutraj, po tem, ko smo pozajtrkovali, smo imeli pouk angleščine, pri katerem smo se učili anagrame. Med poukom smo dobili nepričakovano presenečenje. To je bila Simona Zorman, učiteljica naravoslovja in kemije. Nekaj časa nismo imeli pouka, kar je bilo zelo dobro za nas. Po pouku smo šli teč na smučeh. Naredili smo dva kroga po tekaški stezi. Po napornem teku smo imeli eno uro za igranje in ostalo. Ko smo pojedli obilno kosilo, smo se nekateri šli sankat, drugi pa teč. Po večerji smo imeli predavanje o izletu v Namibijo, ki ga je pripravila učiteljica Andreja Prezelj. Po predavanju smo padli v postelje in zaspali kot dojenčki.

ČETRTEK, 2. 3. 2023

Četrty dan našega bivanja na Pokljuki smo zgodaj zjutraj vstali. Odpravili smo se na zajtrk. Po zajtrku smo pospravili sobe. Prva skupina se je pripravljala na tek, druga skupina pa je ostala v vojašnici z učiteljico Prezelj. Ona nas je naučila, kako se lažje orientiramo v naravi. Potem sta se skupini zamenjali. Ob njih je bil čas za kosilo. Po kosilu smo imeli prosti čas za počitek ali pa za igranje družabnih iger. Prva skupina je

ponovno odšla na tek, druga pa je šla k bližnjemu hribu se »lopatkat«. Skupini sta se potem zamenjali. Sledila je večerja, po večerji pa večerna dejavnost. Ta dan je bil ples.

Po plesu nas je čakalo tuširanje in umivanje zob. Ob desetih pa je bil čas za spanje in sladke sanje.

PETEK, 3. 3. 2023

Hitro se je obrnil teden in našega bivanja na Pokljuki je bilo konec. Kot običajno smo vstali ob sedmih in odšli na zajtrk. Po zajtrku smo do konca spakirali kovčke in pospravili sobe. Kovčke smo odložili na hodnik. Prva skupina se je še zadnjič odpravila na tek. Druga skupina pa se je z učiteljico Prezelj odpravila do smučišča Viševnik. Ob smučišču smo se »lopatkali«. Skupini sta se potem zamenjali. Po teku smo še zadnjič pojedli kosilo. Po njem smo se odpravili domov. Tam pa so nas že pričakovali družina in prijatelji.

Isak Jezerkič, 6. c, Erazem Mandeljč, 6. a in Uma Huseinbašić, 6. c

PREŠERNOV KLANJ: PISANJE Z GOSJIMI PERESI

Zdravljica

Živé maj vsi národi
Ki hočéne dočákati' den,
De koder sónce hodi,
Prepir iz svéta lo pregnán,
De rájak
Prost bo vsák,
Ne vrág, le sósed bo meják.

Lan Pekolj, 8. b

INTERVJU

MARTINA ŠORN

Do novega leta smo se srečevali predvsem v telovadnici in na šolskem igrišču. Z novim letom pa je prevzela funkcijo pomočnice ravnateljice in tako nam sedaj bere šolske objave, ureja nadomeščanja in skrbi za oglasno desko. Telovadnico je zamenjala za pisarno, kolo pa za računalnik. Kdo je Martina Šorn?

Kako dolgo že delate na naši šoli?

Zdaj teče deseto leto.

Ste že od malih nog hoteli postati učiteljica?

Ne, šele na gimnaziji. S svojim delom, osebnostjo in energijo me je navdušila moja učiteljica športa.

Kakšno se vam zdi delo pomočnice ravnateljice?

Zelo je pestro, ker je na šoli veliko dogodkov, ki jih je potrebno uskladiti. Odkar sedim v pisarni pomočnice, sem se naučila veliko računalniških programov in srečo imam, da rada delam z otroki in ljudmi, ki me obdajajo.

Je bil šport vaš najljubši predmet v osnovni šoli?

DA 😊.

Na kaj ste pri svojem delu najbolj ponosni? Ste ponosni na kakšen poseben dosežek?

Najbolj sem ponosna na to, da me učenci z nasmehom pozdravijo, da me mlajši pridejo objet in da me z radovednimi očmi pred uro vprašajo: »Učiteljica, kaj bomo pa danes delali?«.

Katere lastnosti imate pri učencih najraje in kaj vas pri njih najbolj moti?

Rada imam učence z energijo in voljo, da jim nekaj uspe. Naježim pa se pri izjavi, »to je brez veze«.

Se spomnite kakšnega smešnega dogodka, ki se je zgodil v šoli?

V kabinetu z rekviziti je stranišče za učitelje in enkrat me je učiteljica Romana zaklenila, ker ni vedela, da sem na stranišču. Brez telefona in ključev sem trkala toliko časa, da me je eden od učencev slišal in poiskal učiteljico.

Kaj vam je na šoli najbolj všeč? Bi kaj spremenili?

Všeč so mi učitelji, s katerimi delam in všeč so mi učenci. Z njimi preživim največ časa in zdi se mi pomembno, da se dobro razumemo. Spremenila bi telovadnico na Blejski Dobravi. Če bi imela super moč, bi zgradila kar novo.

Je tudi vaš prosti čas športno obarvan?

Ja, zelo rada smučam, kolesarim, hodim v hribe, moja strast je pa odbojka.

Martina Šorn na kratko ...

Moja najljubša barva je ... zelena.

Moj najljubši šport je ... odbojka.

Moja najljubša hrana je ... skutini štruklji.

Moja najljubša žival je ... pes, čeprav ga nimam.

Pri ljudeh cenim ... iskrenost.

Rada poslušam ... Nino Pušlar.

Kino ali gledališče? Kino.

Nazadnje sem se glasno smejala, ko ... mi je učiteljica Ahačič naštevala razloge, za kaj vse je koristno, da znamo na pamet recitirati Povodnega moža.

V življenju mi največ pomenijo ... Ajda, Tevž in Gaber.

Če bi se rodila nekoč v preteklosti, bi bila ... pastirica na kakšni planini, kjer bi delala svoj sir.

ISKRIVA PERESA

ZMEŠANA PRAVLJICA

Predavnimi časi je živel fant po imenu Harry Potter. Imel je posebno čarovniško palico, s katero je lahko čaral.

Nekega dne je Harry odšel v gozd s prijateljem Ronom. Skupaj sta se igrala, igrala, igrala in odšla predaleč. Ko sta se ustavila, sta v grmu zagledala nekaj, kar se je premaknilo. Oba sta se ustrašila, nato sta le zbrala pogum in pogledala, kaj je za grmom. Ron je zakričal kot majhna deklica, ko je zagledal pujsa. Harry ga je s palico začaral. Nato sta si ga ogledovala, ko je ubogi pujsek ležal ob

drevesu. Fanta sta čez nekaj minut poskočila, saj se je zbudil.

Pujsek je nato potihom rekel: »Sem pujsa Pepa.« Ampak onadva sta jo čudno gledala, saj nista vedela, da je punc, da govori in da je oblečena. Nato so se začeli pogovarjati in sporazumevati. Harry in Ron sta jo čez nekaj časa prosila, če jima pomaga najti pot do doma.

Pepa je z veseljem pomagala. Odpravili so se na pot. Nekaj časa so hodili, nato pa so srečali deklico z Rdečo kapico. Vsi so jo čudno pogledali.

Pepa jo je vprašala, zakaj nabira tri rože, sedem jagod, zakaj devet metuljev leti okoli nje in še dvanajst drugih stvari. Ron je šel do nje, a ni bilo nič posebnega. Ona je samo pozdravila in povedala, da ji je ime Rdeča kapica. Njo so morali trikrat vprašati, da je rekla ja. Vprašali so jo, ali jim pomaga najti pot do doma in Rdeča kapica je rekla, da ja. Nato so hodili, hodili, hodili, hodili in tako naprej, dokler niso srečali treh prašičkov, ustavili so se in Pepa je rekla, da se bo tukaj njena pot končala. Prašički so jo vendar povabili, če ostane pri njih, saj je tudi ona prašiček. Ostali so samo še trije. Tudi oni so spet dolgo hodili. Toliko časa je minilo, da se je stemnilo. Nato so po nekaj minutah prišli do poti. Harry je vedel, da je to pot do njegove hiše, Rdeča kapica pa je vedela, da je to pot do babičine hiše. Bili sta namreč dve poti. Tako so šli vsak po svoji poti (in prišli so do svojih hiš).

Harry in Ron sta tako srečno prišla do svoje hiše in Rdeča kapica je prišla do babice.

Julija Križaj, 6. b

ZMEŠANA PRAVLJICA

Živela je Rdeča kapica. Nekega dne ji je mama naročila, naj babici odnese nekaj hrane. Vzela je košaro, jo napolnila s samimi dobrotami in veselo odšla.

Na poti k babici je videla veliko rož. Košaro je odložila na tla in jih začela nabirati. Odšla je naprej. Kar naenkrat je srečala Sneguljčico. Pridružila se ji je. Skupaj sta veselo poskakovali po gozdu in po travnikih. Mimo je prišel Peter Pan in z njim seveda Palčica, ki je vse poškopila s čarobnim prahom. Skupaj so veselo odleteli naprej. V zraku so se vrteli in plesali.

Na robu gozda so zagledali čudovit slap. Ustavili so se in malo popili. Seveda so se tudi kopali in skakali v vodo. Zabavali so se pozno v noč. Nadaljevali so pot. Zelo jih je bilo strah, zato so si iz vej naredili manjše zavetje, kjer so si lahko odpočili.

Naslednje jutro so se zbudili vsi premraženi, odšli so se pogret na sonce. Odleteli so do babice. Ko so končno prišli do njene majhne hiške, so si oddahnili. Potrkali so na vrata in babica jih je veselo povabila noter. Pogreli so se ob topli peči in se najedli. Zato so bili veseli. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Ema Divjak, 6. b

SODOBNA ROMEO IN JULIJA

Nekega pomladnega dne se je Julija odločila, da odide na sprehod s svojo prijateljico Laro. Ker sta bili lačni, sta se ustavili v McDonaldsu, da si privoščita burger. Takoj, ko sta vstopili v restavracijo, sta zagledali Larinega bivšega fanta Nejca in njegove prijatelje. Čeprav je Julija vedela, da Julija sovraži Nejca, se ni in ni mogla upreti lepoti njegovega prijatelja Romea. Tudi Romeo si je Julijo ogledoval in ji mežikal. Julijina prijateljica Lara tega na srečo ni opazila in Juliji je takoj odleglo. Preden sta odšli iz McDonaldsa, je Julija Romeu pomahala in si zaželela, da to ni bilo njuno zadnje srečanje. In na njeno srečo res ni bilo. Romeo se je istega dne pojavil pod njenim balkonom in jo očarljivo zapeljeval. Obljubil ji je, da ko bo samo njegova, bosta odšla na dolge počitnice na Havaje. Julija se na začetku ni strinjala in ni hotela na to privoliti, saj je vedela, kako jezna bosta Lara in Nejc. Ampak srce se je vdalo Romeu in že sta bila skrivno poročena. Ko sta to izvedela Lara in Nejc, ju je skoraj kap. Preko Instagrama sta si pisala grde žaljivke in Lara je Romeu zagrozila, da bo objavila, da z Julijo ne ravna primerno. Uboga Julija tega stresa ni prenesla in se odločila, da svojo

smrt ponaredi. Objavila je sliko, na kateri se vidi, da leži mrtva v postelji in ni minilo dolgo, ko je objavo videl Romeo. Brez da bi pomislil, si je vzel življenje. In ko je za to izvedela Julija, si ga je tokrat (zares) vzela še ona. In tako se je njuna ljubezen spremenila v boleč tragičen konec.

Pia Slivnik, 9. a

SODOBNA ROMEO IN JULIJA (V 21. STOLETJU)

Kaj se zgodi, ko se zaljubita dva, ki se ne smeta? Odgovor na to boste slišali v tej zgodbi o prepovedani ljubezni. Julija se je pred kratkim preselila na Jesenice iz Ljubljane, Romeo pa je jeseniški hokejist.

Ta pripoved se začne na pustni zabavi februarja, kjer se mlada zaljubljenca spoznata. Romeo je prikorakal na zabavo v čisto novem kostumu Spidermana, ko je zagledal prelepo punco, oblečeno v mačko. Na obrazu je nosila masko, zato je ni prepoznal. Šel je do nje in uporabil svoj najbolj sočen back-up line: »Tvoje ustnice izgledajo osamljeno, a bi srečale moje?«

Presenetljivo je njegova poved delovala in noč se je za njiju končala s poljubljanjem na strehi. Naslednji dan je Romeo odšel na trening, kjer se je pogovarjal s prijateljem.

Prijatelj mu je rekel: »Model! Ne moreš oditi z njo, ona navija za Olimpijo.« Tudi Julija je že preverila Romeov Instagramov profil in ugotovila, da je jeseniški hokejist. Obupana Julija se je naslanjala na balkon v bloku, ko se je spodaj pojavil njen fant. Nekaj časa sta se pogovarjala in kljub tem, da je njuna zveza prepovedana, sta se odločila, da bosta ostala skupaj. Seveda se je to hitro razvedelo po šoli. Romea so že naslednji dan napadali prijatelji, Julija pa je trpela še bolj, saj jo je njena najboljša prijateljica skušala spraviti skupaj s svojim bratrancem Parisom. Julija se je tega naveličala in se je odločila, da bo odigrala svojo smrt. Lahko bi rekli, da je to nekoliko dramatično, a Juliji se je takrat zdela dobra odločitev. Na dovoz je zapeljala svoje kolo in se namestila tako, da je prizor izgledal kot prometna nesreča. Hitro je naredila selfie in svojo »osmrtnico« objavila na vseh svojih družabnih omrežjih. Ko je Romeo videl Julijin story na Instagramu, se je odločil, da ne more živeti brez nje. Hotel je narediti samomor z zastrupitvijo. Iz hladilnika je vzel kos pol leta starega Zdenka

sira. Pokvarjen sir je bil tako slab, da je Romea uspaval v nekaj sekundah. Julija seveda ni bila zares mrtva, a ko je slišala žalostno novico o svojem fantu, se je zares hotela ubiti.

Med delanjem naloge je vzela svoj kemični svinčnik in si ga zabodla v stegno. Črnilo jo je takoj spravilo v nezavest.

Tako se je torej končala zgodba o nesrečni ljubezni. Mlada zaljubljenca sta verjetno umrla zastonj, a je njuna smrt vsaj rešila spor med Romeovimi prijatelji hokejisti in Julijinimi prijateljicami iz Olimpije.

Lana Zaveljcina, 9. a

NA GALEJI

Dragi dnevnik! Danes ti bom povedala, kaj vse se mi je dogaja na tej neprijetni pustolovščini.

Tukaj moramo vsak dan vstati zelo zgodaj. Dovolj slabo je že to, da komaj kaj spimo, saj galejica ni ravno udobna. Včasih nas zbudijo kar tako sredi noči in nam rečejo, da moramo veslati, drugače nas bodo vrgli v morje. Bil sem priča, ko so enega od veslačev vrgli v morje. Bilo je zelo grozno. Če sem iskren, si v bistvu sploh ne upam več zaspati.

Najhuje je, ker pogrešam svojo družino, svojo hišo in seveda posteljo, v kateri lahko vsako noč mirno in brezskrbno spim. Že tako ali tako je hudo veslati, ampak še huje je, ko dežuje in se zelo počasi premikamo. Takrat se spomnim na svojo hčer. Ko je bila majhna, se je na smrt bala dežja. Mislila je, da če pada tudi najmanjši dež, bo nastala poplava in jo bo odneslo daleč stran od nas. Spomnim se, kako sem jo vedno potolažil. Vzel sem jo v naročje in ji pripovedoval o tem, kako je dež čudovit in da brez njega ne bilo nobenih rožic. Moje življenje je bilo vedno tako popolno, dokler se nisem znašel tu na galeji. Tukaj je življenje težje in bolj žalostno. Vsak dan samo veslamo, veslamo in veslamo. Redko kdaj počivamo. Najhuje pa je, da sem bil po krivem obsojen in mi sedaj sploh ne bi bilo treba biti tukaj. Lahko bi sedel v kuhinji in čakal na kosilo, sem pa tukaj. No ja, mislim, da je čas, da končam tole, saj slutim na sebi čudne poglede ostalih veslačev.

Kakorkoli, vsaj tebe dnevnik imam in ti lahko povem karkoli hočem, ne da bi me vrgel v morje. Tebi lahko zaupam čisto vse.

Maša Markelj, 8. b

LIST IZ GALJOTOVEGA DNEVNIKA

Ko sem se zjutraj prebudil, sem opazil nekaj grozovitega; mojega dnevnika ni bilo nikjer! Ustrašil sem se že, da so ga našli, strah me je bilo, da me bodo kaznovali, moj dnevnik pa vrgli v morje. Nato pa se je izkazalo, da sem po nesreči legel nanj. Oddahnil sem si. Le še to bi mi manjkalo, da bi našli moj dnevnik.

Dan se je začel precej običajno. Ko vedno me je prebudilo vpitje. Da bi se izognil tepežu, sem hitro skočil pokonci. Zatem se dobil svoj zajtrk, polovico kosa suhega kruha in majhno skodelico vode. Na ladji namreč ni dovolj hrane in pijače za toliko zapornikov. Ko smo pojedli, se je začelo delo, ki je nato trajalo vse do poznega večera. Jaz in še mnogo drugih zapornikov smo pod budnim očesom stražarjev neprestano veslali. Ves sem se tresel in meglilo se mi je pred očmi, a nisem imel druge izbire kot da nadaljujem z veslanjem. Moje misli pa so odplavale daleč stran, v moj domači kraj. Razmišljal sem o svoji družini, o svoji hiši in o vsem, kar sem pustil za seboj. Vendar vem, da ne glede na to, kako zelo se želim vrniti, kako si želim, da bi lahko spremenil svoja pretekla dejanja, se mi ta želja ne bo nikoli uresničila. Nikoli več se ne morem vrniti. Bolj kot telesna bolečina je bolelo zavedanje, da se to ne bo končalo, dokler ne bom mrtev.

Ko je bilo dela konec, smo se lahko vrnili v prostore, kjer smo spali. Zgneteni smo bili eden zraven drugega. Zrl sem v leseni strop in razmišljal, kako dolgo bo to še trajalo. Sčasoma nisem več mogel ostati buden. Moje oči so se počasi zaprle in tako sem mirno spal in tiho upal, se zjutraj ne bom več zbudil.

Klara Špendal, 8. a

GALJOTOV SREČNI KONEC

Po širnem morju sem vozil galejico. Vso pot sem prosil Boga, da bi še enkrat prišel domov. Obljubil sem mu tri darove, če me usliši. Pomagal mi je tudi veter in pihal je tako močno, da sem prišel do obale. Na obali je stal mladenič. Vprašal sem ga, če ve, od kod sem doma. Povedal mi je, da bo moj sin novo mašo, da se bo hči poročila in da ima moja žena drugega moža. Dal sem mu zlat prstan za otroka ter mu iz žalosti in razočaranja rekel, naj jim pove, da me ni več.

Veter me je ponovno pognal na sredino morja. Na sredini morja sem stal na robu svoje galejice in želel sem skočiti. Kar naenkrat pa sem v morju opazil družino ribic. Bile so zelo lepe. In kar naenkrat priplava strašna riba, ki kot za malico poje očeta. In ribice so odplavale, hitro kot so lahko. Takrat se je v meni nekaj premaknilo. Nisem zmogel. Nisem zmogel skočiti, ne, nisem pripravljen, da potovanje, ki mu pravimo življenje, konča. Odločil sem se, da me nihče ne bo ustavil, da vidim svoja otroka in da jima tega ne morem narediti. Tudi če bi ju kdo skušal prepričati, da sem umrl, vem, da tega globoko v sebi ne verjameta. Moram ju spet videti.

Usedel sem se na galejico in premišljeval, kaj naj naredim. Hočem videti svoja otroka, jima povedati, da sem živ, da naj ne obupata nad mano, ampak hkrati sem bil jezen na svojo ženo, kako me je lahko kar tako zamenjala. Obenem sem pa vesel, da kdo pazi na mojo družino, ko me ni. Odločil sem se. Še zadnjič sem prosil Boga, naj me odpelje do obale. Ampak tokrat mu nisem obljubil ničesar, nobenega daru, nobenega denarja, ničesar. Samo on ve, kaj je najbolj zame in za mojo družino. Čakal sem sedem dni na njegovoo določitev, na kakšen močen sunek vetra ali pa velikanski cunami. Nič, čisto nič. Zmanjkovalo je rib, ki sem jih ujel zaradi lakote, v kozarcu je zmanjkovalo pitne vode. Osmi dan sem imel dovolj, rekel sem mu, naj se zdaj odloči. In tisto noč sem komaj zaspal. Naslednje jutro se zbudim ob galebjih krikih, ob govorjenju ljudi na plaži. Uspelo mi je.

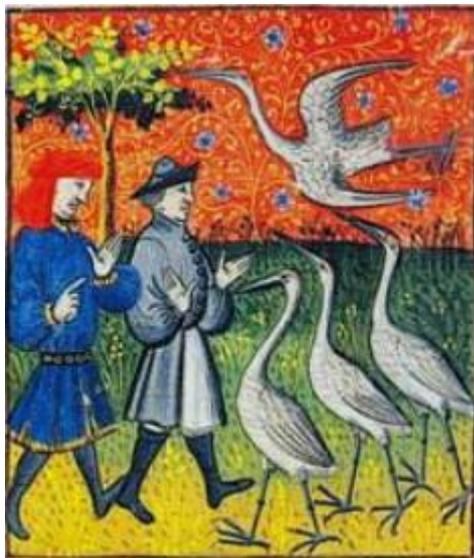

Kakor hitro sem lahko prišel do plaže ter vprašal za prevoz do doma. In nekateri so me večkrat zavrnilo ampak ko sem povedal, kdo sem, so njihovi obrazi postali beli kot biser. Takoj so me peljali domov.

Doma nisem našel nikogar. Tedaj se spomnim, kaj mi je rekel fantič. Moja hči se poroči. Pritekel sem do cerkve in videl svojo hčer v dolgi, beli poročni obleki. Bila je prelepa. Zraven nje je stal moj sin v duhovniški obleki z zlatnikom v roki. Ko sta me zagledala, sta prihitela in me objela. Vsi smo zajokali. Nato je prišla žena z drugim. Objel sem jo te rji povedal da je vse v redu, da ji ne zamerim. Obrisal sem si solze ter svojo hčer odpeljal proti oltarju.

Ilani Rebol, 8. a

PREBRISANI KUCHAR

»Gospod, žerjavi imajo le eno stegno in eno nogo,« je dejal lažnivi Benečan.

Tedaj pa je Currado vstal od mize in razburjeno odšel v kuhinjo. Začel je brskati po kuhinji in iskati žerjavovo stegno. Nato pa je dal v kuhinjo poklicati Chichibia.

»Misliš, da sem nor?« mu je dejal Currado. Chichibio je brez da bi pomislil, natrosil laž, da je sam na lastne oči videl žerjave z eno nogo. Currado mu seveda ni verjel in zato se je odločil, da da oglas za pogrešano žerjavovo stegno,

In res, Currado je po mestu dal obesiti oglase za stegno in razglasil, da se najditelju stegna obeta dobra nagrada. Takoj, ko je to izvedel Chichibio, ga je skoraj pobralo. Ubogi kuhar ni vedel, kaj naj stori. Ker je vedel, da ima laž kratke noge in da bo kmalu ob službo, je poklical gospo Brunetto. Na njegovo srečo stegna še ni pojedla in takoj mu ga je vrnila v enakem stanju, kot ga je dobila. Nato pa sta ga skupaj odnesla do Currada.

»Saj sem vedel ,da tu nekaj smrdi! Lagal si mi, Chichibo, in končno sem te dobil,« mu je rekel Currado. Chichibio se mu je opravičil, a vedel je, da se ne bo prav hitro izmazal.

»Zato, ker si lagal, boš tudi kaznovan!« je brez premisleka izjavil Currado. Chichibio ni izjavil ne piska, samo prikimal je in se vdal usodi.

Kar naenkrat pa se je oglasila Brunetta: »Jaz sem kriva, dragi Currado! Jaz sem ga zavedla in prav jaz sem ga prepričala, da mi da stegno!«

Currado ni bil začuden, saj je vedel, da Chichibio ljubi Brunetto.

»Tokrat vama bom odpustil,« je dejal.

Seveda pa je bil Currado dobrodušen in ni pozabil na nagrado.

»Ker pa sta priznala svojo napako, je stegno vajino,« jima je zabrusil in odšel.

Chichibio in Brunetta sta bila čisto iz sebe. Bila sta presenečena in presrečna, predvsem pa zelo lačna. Skupaj sta se usedla na bližnjo klopico in si razdelila žerjavovo stegno.

Pia Slivnik, 9. a

TRUBAR NA OBISKU

Bil je torek kot po navadi sem se odpravljala v šolo. Umila sem si zobe, se preoblekla in si obula čevlje, Stopila sem skozi vrata in tam zagledala rdeče pismo. Ni se mi zdelo nič posebnega, zato sem ga pobrala in položila na okensko polico. Takoj, ko sem ga odložila, se je pismo začelo počasi opirati in to kar samo od sebe. Začudeno sem obstala in za trenutek pomislila, da me napadajo duhovi. A na srečo sem se motila. Ko pa sem pogledala stran, je pismo čudežno izginilo. Ker nisem vedela, kaj naj storim, sem stekla v svojo sobo. Ko pa sem odprla vrata, me je skoraj pobralo. Na mojem stolu v moji majhni sobici je sedel star gospod, oblečen v dolg rjav plašč. V roki je držal prav tisto rdeče pismo, ki ej bilo pred nekaj sekundami na tleh. Zgroženo me je pogledal in mi brez besed podal pismo. Brez pomisleka sem pismo odprla in ga začela brati. Pismo mi je pisal neki znanstvenik, ki je pomotoma odprl portal preteklosti in mi je v njem sporočil, da je iz portala izstopil nek starček.

Moj pogled se je takoj usmeril v starega gospoda v moji sobi in po ogledovanju sem ugotovila, da tam na stolu sedi pravi Primož Trubar. Ponudila sem mu čaj, a seveda ni razumel, zato sem mu natočila kozarec vode.

Čudno si je ogledoval kozarec vode, a ga je vseeno spil. Vse se mu je zdelo zelo nenavadno, a še vedno ni spregovoril. Spraševala sem ga vsa možna vprašanja, ampak vse zaman. Ni in ni hotel komunicirati. Naenkrat pa je spregovoril, a seveda ga nisem razumela niti besede. Uporabljal je veliko šumnikov in vse je zvenelo tako drugače. Ker pa je bil Trubar bistre glave je vzel list papirja in začel pisati. Iz njegovega stavka sem razbrala, da si želi nazaj v preteklost. Zato sem se odločila, se odpeljeva do Rašice in ga po portalu pošljeva v preteklost. In res, odpeljala sva se do njegove hiše, si pomahala v odzdrav in odšla vsak svojo pot. Trubar nazaj v preteklost, jaz pa nazaj v prihodnost.

Pia Slivnik, 9.a

ZAPIS IZ ROZAMUNDINEGA DNEVNIKA

17. junij

Zgodaj sem vstala, da se lepo uredim. Danes spet pridejo snubci k mojemu očetu. Komaj čakam, saj vem, da me vsi ljubijo, ker sem najlepša.

Uf. Zdaj je že večer in čas, da ponovno kaj napišem. Čez dan res ni bilo časa, preveč je bilo dela z baroni iz raznih dežel. Kako grozno sem uživala! Cel dan spogledovanja in zavedanja, da sem zelo priljubljena. Poslušajte, zdaj! Spoznala sem nekega Ostrovrharja! Zelo je lep (skoraj tako kot jaz) in z njim se bom poročila. Očetu bo gotovo prav, če jaz tako hočem. Kako sem srečna. Same dobre stvari se mi dogajajo! Zdaj moram pa spati, jutri bo gotovo naporen dan.

18. junij

Danes je poroka. Kako lepo. Vsi so veseli zame, vsi se trudijo okrog mene, vsak hoče, da bi bila še lepša, kot sem! Počutila sem se kot v nebesih pa še ves čas je bil v moji družbi. Ta Ostrovrhar je res najboljši mož, kar sem jih lahko dobila. Pa saj je prav, če sem pa najlepša. Ostrovrharček je na mojo željo tako in tako že na poti, da to preveri. Seveda, zame bi naredil vse! Le zakaj imam tako slab občutek? Morda je ta Bosanka res tako očarljiva?

20. junij

Mojega življenja ni več. Moj ljubi Ostrovrhar je ostal pri Bosanki. Nič več me ne ustavi, zdaj grem v samostan. Vem, da sem naredila napako. Če sem še tako lepa, ne znam zares ljubiti. Tega se bom sedaj kesala! Še od očeta se poslovim, potem pa adijo, moj prelepi grad, kamnita miza, ogledala, ličila, moja lepota ... Zbogom za vedno in tega mi ne bo nikoli žal!!!

Maša Ahec, 8. a

ČUDEŽNI GUMB

Nekega dne je revna deklica ob potoku prala umazano perilo, nato pa se je zgodilo nekaj lepega.

Do nje je prišel star mož. Vprašal jo je, ali lahko opere še njegovo perilo. Deklica ga je najprej mrko pogledala, potem pa prikimala. Ko je oprala perilo, ji je mož dal zlat gumb. Rekel ji je, da se ji bo vsakič, ko ga bo pogledala in si nekaj zaželela, ta želja izpolnila. Deklica je hvaležno pogledala zlati gumb in možu vrnila oblačila. Nato se je zamišljena odpravila proti domu in sploh ni opazila, da je zašla globoko v gozd. Čez čas je pogledala naokoli in opazila, da se je izgubila. Usedla se je na štor in začela jokati. Nenadoma je nekaj zaslišala. Pogledala je okoli sebe in na štoru poleg nje je sedel maček. Rekel ji je, da naj gre za njim. Prišla sta do neke koč. Maček ji je rekel, naj potrka. Deklica je trikrat potrkala. Vrata so se odprla in pred njo je stala stara ženica. Deklica jo je vprašala, če ve, kje je njen dom. Starka ji je odgovorila, naj gre naprej po poti. Deklica je nekaj časa hodila in postala lačna. Pogledala je zlati gumb in že je imela pred sabo jedače in pijače. Ko je prispela domov, jo je njena zlobna mačeha vprašala, kje je bila. Deklica je le pogledala zlati gumb in že mačeha ni bilo več. Kjer je prej stala revna bajta, je zdaj stal prelep dvorec in na konju je prijezdil čudovit princ. Deklica se je poročila s princem v dvorcu, kjer živita še danes, če seveda še nista umrla.

Miha Majc, 6. a

KRALJ MATJAŽ SE ZBUDI

Nekega dne sem hodil po Koroškem. Bili smo na športnem dnevu pod goro Peco. Hodil sem po travnikih mimo skal, ko se je kar naenkrat ena izmed njih odprla. Nastala je votlina in iz nje je prikorakal kralj Matjaž. »Sem kralj Matjaž, dobrosrčni kralj z gradu... Ja, kdo si pa ti?« me je vprašal. »Nejc sem, model, kva dogaja?!« Kralj

Matjaž je samo obstal. Usta so se mu povесila in meč mu je padel iz rok. »Ojej, kje pa sem?« se je popraskal po svoji dolgi bradi. »Ali pa še bolje, kdaj sem?« Kralj Matjaž se mi je kar zasmilil. Tisoč let je verjetno spal v votlini in čakal, da se mu brada

devetkrat ovije okoli mize. »Pridi z mano, vse ti bom pokazal!« sem mu rekel. In sva šla.

Tako sva hodila po svetu. Matjažu sem vse razkazal. Še k frizerju sem ga peljal. Sedaj je njegova brada malo krajša, za tri metre sva jo skrajšala in pobarvala na fluorescentno zeleno. »Kaj je pa to?!« je rekel. »To je pa moderna čupa, Matjaž.« Kmalu se je navadil, vendar mislim, da še vedno dvomi o moji izbiri barve.

Čez nekaj dni sva prišla do stopnje, pri kateri mu pokažem male napravnice, ki jim v 21. stoletju pravimo pametni telefoni. Matjažu so se zdeli super! Zato sem mu enega kar kupil.

Zvečer sva prišla k meni domov. Staršem sem rekel, da je to kralj Matjaž. Seznanjena sta bila z legendo, zato sta ga brez pomislekov sprejela. Spal je na kavču in igral igrice. Po tem, ko sem ga naučil, seveda. Najprej je s palico tolkel po telefonu. »Umiri se, Matjaž, saj ga boš še razbil!« Počasi se je umiril. Pokazal sem mu: »Poglej, počasi podrsaš po ekranu.« Potem pa je cele dneve preždel na TikToku. »Daj no, Matjaž, greva se nogomet!« mu rečem. »Čakaj, gledam mačke in pse!« odgovori Matjaž. Ja, verjetno je tako z vsemi nami, več časa posvetimo telefonom kot druženju.

Matjaž je opazil, da sem žalosten, saj je odložil telefon. Ta je sicer še vedno mijavkal in zavijal, vendar sem vedel, da to ni namerno. »Prav, mali, pojdiva igrat nogomet. Kaj je to, še enkrat?« »Oh, Matjaž, saj ti bom pokazal.«

In tako sva igrala nogomet cel popoldan. Ko pa je sonce zašlo, sva šla domov na večerjo. Sploh ne vprašajte, kaj se je zgodilo.

Matjaž je pojedel 46 piščančjih medaljončkov. »Ni mi jasno, kaj naj bi to bilo, a je odlično!« je rekel.

Mislim, da sedaj razumete, kako je, če se po tisoč letih spet zbudiš. No, ne bom rekel, da jaz razmem ...

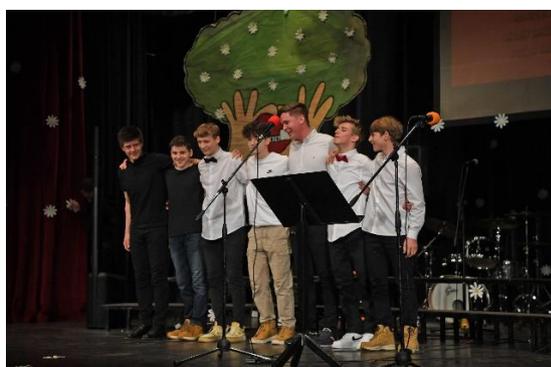

Julia Slak, 7. a

FOTOUTRINKI

DOBRODELNI KONCERT »Z ROKO V ROKI«

GNULO JAJCE

Že par desetletij nazaj, ko so se moji trmasti in nadvse tečni starši odločili, da zapravijo še svoj zadnji cent za mojo izobrazbo, po tem ko sem jih večkrat prosil, naj tega ne naredijo, so me vpisali v osnovno šolo. Ko sem novico povedal ostalim otrokom v vasi, so bili veseli zame in mogoče tudi malo ljubosumni, a jaz nisem bil vesel, da moram v šolo. Sicer sem vedel, da bi mnogi otroci in pa tudi njihovi straši ubijali za ta privilegij, a meni se je zdelo, da je šola samo kraj, kjer se zbirajo neizobraženi in neumni ljudje, ki še v življenju niso videli knjige, kaj šele, da bi znali računati.

No, in vseeno sem po vseh mojih prošnjah in razlogih, zakaj mi ni treba v šolo, moral naslednji ponedeljek zgodaj vstati in se odpraviti tja. Že takoj, ko sem vstopil v ustanovo, sem vedel, da sem pametnejši in bistrejši od ostalih tam. Starši so me vpisali na kuharski program, kjer si se po pouku še dve dolgi uri moral mučiti s ponvami, oljem, moko in vsemi drugimi nesposobneži, ki so jih starši vpisali na kuharijo. No in po parih tednih mučenja in trpljenja sem ugotovil, da mi kuhanje sploh en gre tako slabo in da bi mogoče nekoč celo postal kraljevi kuhar in staršema povrnil denar, ki sta ga zapravila na meni.

Nekega dolgega dne, ko so se mi oči že same zapirale in me je glava že pošteno bolela, sem se spomnil, da imam po pouku še dve uri kuhanja. To me je kar potrla in hotel sem samo zbežati domov, a vedel sem, da če hočem postati kraljevi kuhar, rabim vajo, zato sem se potrudil in vseeno šel na kuharstvo. Tisti dan smo se učili peči jajca na oko. Delal sem po navodilih in najprej v ponev hotel naliti olje, šel sem v shrambo iskat olje in opazil tri učence, ki so se po razredu lovili z metlicami in ponvami. Ignoriral sem jih in nadaljeval pot. A ko sem odprl vrata in iz shrambe prišel z odprtim oljem, se je eden od dečkov zaletel vame in olje se mi je polilo po celem telesu. Niti milimetra ni zgrešilo. Ker sem bil tisti dan že tako na robu, sem v jezi zgrabil surovo jajce in ga zabrisal v enega izmed dečkov. Na mojo nesrečo je jajce zadelo najmočnejšega in največjega izmed njih. Fant me je začel loviti po razredu in me hotel preteptati. Ravno,

ko me je ujel, sem na ves glas zavpil, naj neha in počaka, da mu razložim. Spustil me je na tla in povedal sem mu, da sem samo testiral, če je jajce oplojeno, saj sem prej slišal da iz njega prihaja čivkanje. Velikan me je začel zmerjati in me vprašal, kako sem lahko slišal čivkanje, če so jajca to sveža jajca iz kokošnjaka. V tistem momentu je v učilnico priletel ptič. Nanj sem pokazal s prstom in okrivil ptiča. Ne vem kako, ampak ni bil več jezen name in zapodil se je za ptico. Kot sem že rekel na začetku, je šola ustanova, kjer se zbirajo neizobraženi in neumni ljudje.

Gašper Birk, 9. A

ČAROBNE MALINE

Nekega dne je šla majhna deklica v gozd nabirat maline in zgodilo se je nekaj čudežnega.

Ko je nabrala že nekaj malin, je zagledala svetleč grmiček. Hitro je šla do njega in ugotovila, da to ni navaden grm, ampak čaroben. Ko je vzela eno malino, se je ta zasvetila in iz grmovja je prišla čudežna sova. Deklici je rekla, da te maline lahko uresničijo tri želje. V trenutku je sova izginila, deklici pa se je vse zdelo čudno. Čez nekaj časa je mimo prišla zlobna lisica, na katero jo je prej opozorila sova. Lisica je deklici rekla, naj ji da čudežno malino, ona pa je samo zbežala. Prestrašena deklica je prišla do stare, majhne in zapuščene hiše. Stopila je noter, da bi si malo odpočila. Ni

še minilo dolgo časa, ko je prišla lisica. Deklica je sedaj prvič uporabila čudežno malino in si zaželela, da bi lisica izginila. Ampak to na lisici ni delovalo, zato je to storila še enkrat. Takrat je pomagalo, a zdaj uboga deklica ni vedela, kam mora iti, da pride domov. Zato je uporabila malino in si zaželela, da bi prišla srečno in varno domov. Ko je prispela, se je malina nehala svetiti, saj je že uporabila tri želje.

Deklica je še dolgo in srečno živela do konca svojih dni.

Nika Kmet, 6. a

SRCE MI JE PADLO V HLAČE

Leta 2020, ko sem hodila v 5. razred, smo se igrali med glavnim odmorom. Dve prijateljici sta sklenili roke, mi naredili stolček ter me dvignili. Vse je bilo v redu, dokler ni ena izmed prijateljic nenadoma odmaknila roke, jaz pa sem se prevrnila in padla na levo roko.

Sošolci so stekli po učiteljico. Posedla me je na klopco ter poklicala mojo mami. Takoj je prišla in z atijem sta me peljala na urgenco, saj roke sama nisem mogla premikati. Tam so nas napotili v čakalnico. Zelo me je bilo strah, da nisem zopet polomila roke, saj sem imela leta 2018 zelo hud zlom. Po dvajsetminutnem čakanju so nas končno sprejeli in me pregledali. Od strahu sem se kar tresla. Na srečo se je izkazalo, da sem si samo nategnila mišico. Povezali so mi roko in rekli, da mora 10 dni mirovati. Oddahnila sem si, šli smo po tablete in se odpeljali domov.

Ta izkušnja me je naučila, da moram biti v življenju previdna, saj nikoli ne veš, kaj se ti lahko zgodi.

Lara Atanasova, 7. a

POVODNA URŠKA

Bilo je toplo nedeljsko popoldne. S člani ljubljanskega narodnozabavnega orkestra smo igrali na plesu na Starem trgu. Nobenemu od nas se ni niti sanjalo, kaj se bo zgodilo lepotici Urški.

Po vaji v hramu smo se odpravili na ples. Vse se je dogajalo na Starem trgu. Razpakirali smo vsa naša glasbila, pozdravili meščane ter začeli igrati. Najprej par domačih, potem pa te, za ples. Vzdušje je bilo zelo dobro. Plesalo je okrog trideset parov. Bilo je kar nekaj premožnih lepotic, a Urške ni bilo videti. Ravno ko smo že mislili, da je ne bo, se je prikazala, vendar ni bila pri volji za ples. Veliko moških jo je prosilo, da bi se Urška zavrtila z njimi, ampak nobeden ni imel sreče. Ko smo si vzeli premor, da gremo še sami na eno pijačo, smo videli nenavadnega gospoda. Sedel je za rumeno mizo in od daleč opazoval Urško. Pravili so, da je iz Turčije. Ko smo prišli nazaj na oder, sta bila že na plesišču. Ko sta začela plesati, je bilo še vse v redu, potem pa sta se začela tako sukati, da bi še bog obnemel. Naj me koklja brčne, še nikoli nisem videl česa takega. Mi smo kar ostrmeli. Franciju je padla trobenta na tla, Jože pa je kar odšel. Nenavadni mož se je začel jeziti, ker ne igramo. Zdelo se je, kot da kliče nevihto, in glej – res je začelo grmeti, Ljubljana je začela valoviti in veter je pihal. Moški je začel nekaj govoriti Urški, a zaradi hrupa nihče ni vedel, kaj govori. Spet sta začela plesati in se približevati robu Ljubljane. Pogreznila sta se med valove in Urške nihče več ni videl.

Tako se je končal Urškin zadnji ples. Po tem plesu so vsa dekleta strašili s povodnim možem.

Lan Pekolj, 8. b

MELODIČNI VIHAR

Zora mi je močno bliskala v oči. Bilo je jutro. Vesel sem hitro vstal iz postelje. Na ta dan sem dolgo čakal. Danes bo naš orkester končno igral na plesu. Vadili smo dneve in noči, samo da bi bili popolni. Končno bomo dobili priložnost, da pokažemo svoj talent. Te priložnosti ne bomo zapravili.

Sonce mi je nežno sijalo v obraz. Vse je bilo zeleno in v zraku si lahko zavohal prijeten vonj rož. Pravkar smo prispeli. Vsi smo bili na trnih, hoteli smo biti odlični. Začeli smo pripravljati naše inštrumente. Pri tem smo imeli malo težav, a ko smo končali, smo bili veseli. V roke smo vzeli naša glasbila. Začeli smo igrati in naša melodija je bila prekrasna. Igrali smo že mnogokrat, a nikoli tako. Lahko si začutil glasbo in s tem vsako noto. Kmalu so bili vsi na plesišču. Vrteli so se okoli, vsi z nasmehi na obrazu, srečni in navdušeni. V tistem hipu so ses oči vseh na plesu ustavile na Urški in skrivnostnem moškem, ki jo je sukaj naokrog. Vsi smo ju gledali, verjetno od presenečenosti, da Urška pleše z njim. Vsi na plesu so poznali Urško in vedeli smo, da z nikomer ne pleše. Igrali smo naprej in z vsakim korakom, ki sta ga naredila, smo igrali hitreje. Tako gladko sta se premikala po podu. Mi pa smo hitreje in hitreje igrali. Slišali smo gromenje. Ni bilo več sončno, prikazali so se oblaki. Veter je začel močno pihati. Še naprej smo igrali, četudi nam je močan veter to oteževal. Na plesišču sta ostala samo Urška in tisti mož. Veter je že tako močno pihal, da nismo mogli dihati. Ustavili smo se in v tistem trenutku sta plesalca zgrmela v vodo. Po tem dnevu ju nikoli več nismo videli.

Mogoče naše igranje ni vplivalo na njuno utopitev. A nikoli ne bom pozabil tega dne.

Trina Dos Santos Sedej Alberto, 8. b

PRIGODA NA KOZJEM OTOKU

Verjetno poznate zgodbo o Odiseju in Kiklopu. No, jaz sem bil tam! Sem Odisejev mornar in vse sem videl na lastne oči! Še bolj pa izkusil. Danes pa vam bom povedal, kaj se je zgodilo potem.

Pozejdon je uslišal Polifemovo molitev; Odisej bo še dolgo taval po morju, preden bo prišel domov, na Itako. In res je bilo tako. Odpluli smo, mislili smo že, da smo rešeni, pa je Odisej zaklical Polifemu, da ga je on oslepil. In ta je zalučal skalo proti naši ladji in val nas je odnesel na Kozji otok.

Pripluli smo in takoj smo videli, da je ta otok nekaj posebnega. Plaža je bila namreč peščena in prekrita s školjkami, ne pa pusta in kamnita, kot obale prej. Nadaljevali smo pot. V gozdičku smo nabrali les in si zgradili kolibo. Prekrili smo jo s slamo, saj je kazalo, da bo deževalo. In res je bilo tako. Grmelo je in se bliskalo, potem pa pride

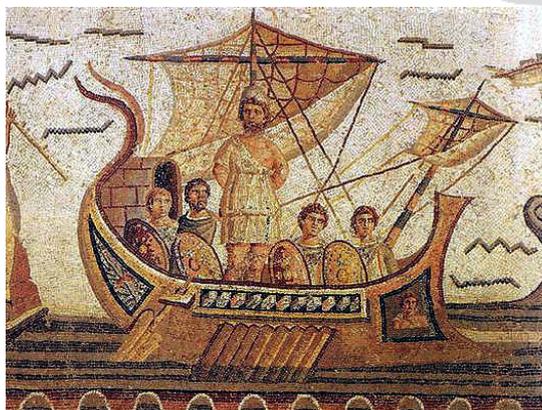
nekdo na naša vrata. »Oh, popotniki, usmilite se me! Vi imate streho nad glavo, jaz pa v nevihti blodim! Kaj sem ti storila, Zevs, da si na moj otok poslal grom in strelo?« Odprli smo vrata in videli lepo dekle, ki je stalo pred njimi. Oblečena je bila cape, čisto mokra in blatna. Svetle zlate lase je imela povezane v razmršene kite in svetle oči napolnjene s solzami. »Hvala, dragi prijatelji, naj vas Pozejdon blagoslovi, da se kmalu vrnete domov!« To je rekla in me objela. Toda ko sem se ozrl za njo, sem videl čredo ovc in pastirsko palico v roki. Ubogo dekle je bilo pastirica, ki so jo oča odgnali past ovce.

Zasmilila se nam je, nato smo jo spustili noter. Morala je biti zelo utrujena, saj je v trenutku zaspala. Šele takrat sem opazil, koliko lepih peg ji krasi nos.

Ko se je zjutraj zbudila, sem ji prinesel mleko njenih ovc, ki sem jih pred tem napasel. Odisej in tovariši so šli na lov, jaz pa sem se ponudil, da popazim na lepo dekle. »Kako ti je ime?« sem jo vprašal. »Če smo ti dali streho na glavo, nam vsaj razodeni svoje ime!« »Bella sem. Kaj pa ti?« me je vprašala. Povedal sem ji, da sem Noah. Rekla je, da imam lepo ime.

Zvečer sem jo peljal na sprehod ob obali. Sonce je zahajalo in ptice so letale v svoja nočna gnezda. Veter je pihal in valovi so šumeli. Bilo je popolno. Tako lepo, da bolj ni moglo biti. Toda Bella je potem rekla: »Vedi, Noah, jaz nisem revna pastirica, ki bi me oča tako kruto poslali na pašo.« Presenečeno sem jo pogledal. To je verjetno opazila, saj je pohitela z razlago: »Princeska sem, Noah, princeska Bella. Moj oče je vladar tega otoka. Preverjala sem vaše gostoljubje in odkritosrčnost. In všeč ste mi. Vaše srce je dobro in ljubeznivo,« je rekla. »Zato vas bom nagradila.« Vsakemu od nas je obljubila bogastvo, potem pa me je vprašala, kaj si želim. »Bella, ne želim si bogastva ali slave, želim se poročiti s tabo! Ti si najlepše dekle, ki sem ga videl! Ljubim te« sam rekel. In privolila je.

Čez mesec dni smo imeli poroko. Odisej in mornarji pa so bili za svate. To je nauk, da človeka ne smemo soditi po imetju, ampak po srcu.

Julia Slak, 7. a

PESNIŠKI KOTIČEK

POKLJUŠKI KVARTET

POKLJUKA ŽE IZ UŠES NAM KUKA

Ko zima na Pokljuki kima,
se na smučeh imamo prima.

Tukaj radi jemo,
vmes si tudi kaj povemo.

Zjutraj in popoldan norimo,
zvečer pa dolgo ne zaspimo.
Radi tečemo in se veselimo,
plešemo in se smejimo.

V temačnem gozdu sova uka,
od strahu se nam kar suka.
Umivanje je prava muka,
ko zvečer nam glava čez tuš kuka.

POKLJUKA JE VČASIH MUKA

V ponedeljek v vojašnico smo prišli,
da se bomo zabavali.
Zjutraj klepetamo,
zvečer se pa igramo.

Tek na smučeh je prava muka,
ampak bolje, kot da učiteljica skozi vrata kuka.
Ko pride do zabave,
že čutimo težave.

Na Pokljuki je zanimivo,
igranja na snegu se veselimo.
Hrane tu je res obilo,
vsi bomo dobili kakšno kilo.

SKRIVNOSTI POKLJUKE

Tukaj ležijo gozdovi,
v njih so strašni res volkovi.
Ponoči smo v naravi hodili
in medvede prebudili.

Vsak dan se učimo,
v možgane nove besede dobimo.
Veliko se igramo,
zvečer pa radi klepetamo.

Po bregu se spustimo,
zraven pa od veselja kričimo.
Ko pa je soba razmetana,
učiteljica postane kar pobežljana.

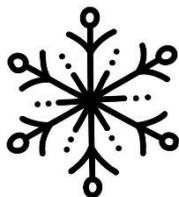
MRZLA POKLJUKA

Na Pokljuko smo prišli
in razpakirali stvari.
Tu je res mrzlo,
ampak tudi zelo lepo.

Kuharji se trudijo,
da obroke nudijo.
Tukaj imamo tudi pouk,
ki nam povzroča veliko muk.

Učiteljica išče kredo,
vojakom povzroča veliko zmedo.
Če ne bi tekli na smučeh,
bi bil za nas en velik greh.

Pesmi so nastale kot skupinsko delo učencev 6. razredov v šoli v naravi na Pokljuki.

KUŽA

Kuža je kot Luža,
skozi ograjo se splazi
in po lužah gazi.
potem umazan domov se vrne
in se na kavč zvrne.

Če kuža zboli,
mu morda ni več pomoči,
če možno ga je pozdraviti,
lastniki veselijo se tri dni.

Kuža rad pod mizo med kosilom sedi,
če mu kakšen košček pade,
se zelo razveseli!

Kužu je najbolj všeč,
če v lepem gozdu čepi
ali pa se za kakšno srnico in lisico podi!

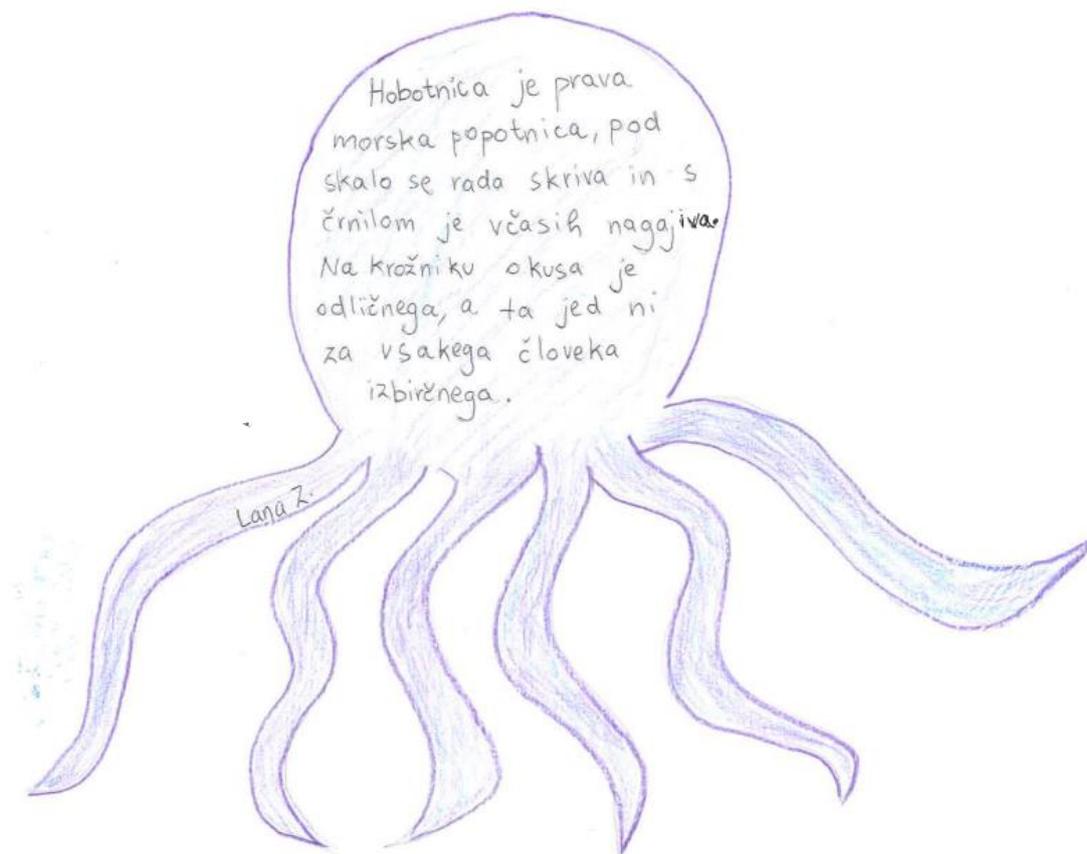
Lovro Gričar, 6. a

VOLKEC – PESEM Z AKROSTIHOME

Volkec riba hitra je,
Ob obalah rada plava,
Levo, desno se premika,
Ko te vidi, se izmika,
Elegantno se ti skriva,
Carska je ta lepa riba.

Florian Jakopič, 9. a

HOBOTNICA - LIKOVNA PESEM

Hobotnica je prava
morska popotnica, pod
skalo se rada skriva in s
črnolom je včasih nagajiva.
Na krožniku okusa je
odličnega, a ta jed ni
za vsakega človeka
izbirčnega.

Lana Z.

Lana Zaveljcina, 9. a

HOBOTNICA (bosanščina)

Hobotnica je prava morski angazman,
voli se skrivati ispod kamenja
i sa tintom je ponekat ubitačna.
Na utanjiru je okus odličan, a ta hrana nije
za svakog čovjeka izbirčan.

HOBOTNICA (makedonščina)

Oktopod e vistinski pomorski patnik,
pod skalata saka da se krije i so mastilo e ponekugaš dosadljiva.
Na činiata vkus e odlično,
a to jadenje neje za sekoj čovek izbiranjeto.

HOBOTNICA (albanščina)

Oktapodi është udheteves deti,
ai mshefet mrena gurzve
dhe aj luan me likvdinevet.
Kur është në pjat është i shijshëm
por jo për të gjith njerzit.

HOBOTNICA (španščina)

El pulpo es un verdadero viajero del mar,
le gusta esconderse debajo de una roca y,
a veces, es travieso con la tinta.
Sabe muy bien en el plato,
pero este plato no es para todos los quisquillosos.

Prevod v bosanščino: Ajla Selimović, 8. b in Lana Radovanović, 7. b

Prevod v makedonščino: Eva Cvetanova, 6. c

Prevod v albanščino: Elma Ejubi, 7. b

Prevod v španščino: Eva Sterle, 7. a

ŠKOLJKA – PESEM Z AKROSTIHOM

Školjke so različnih barv in oblik

Kot so tudi velikosti in na dotik.

Odpira se, ko nevarnosti ni,

Le da enkrat previdna ni

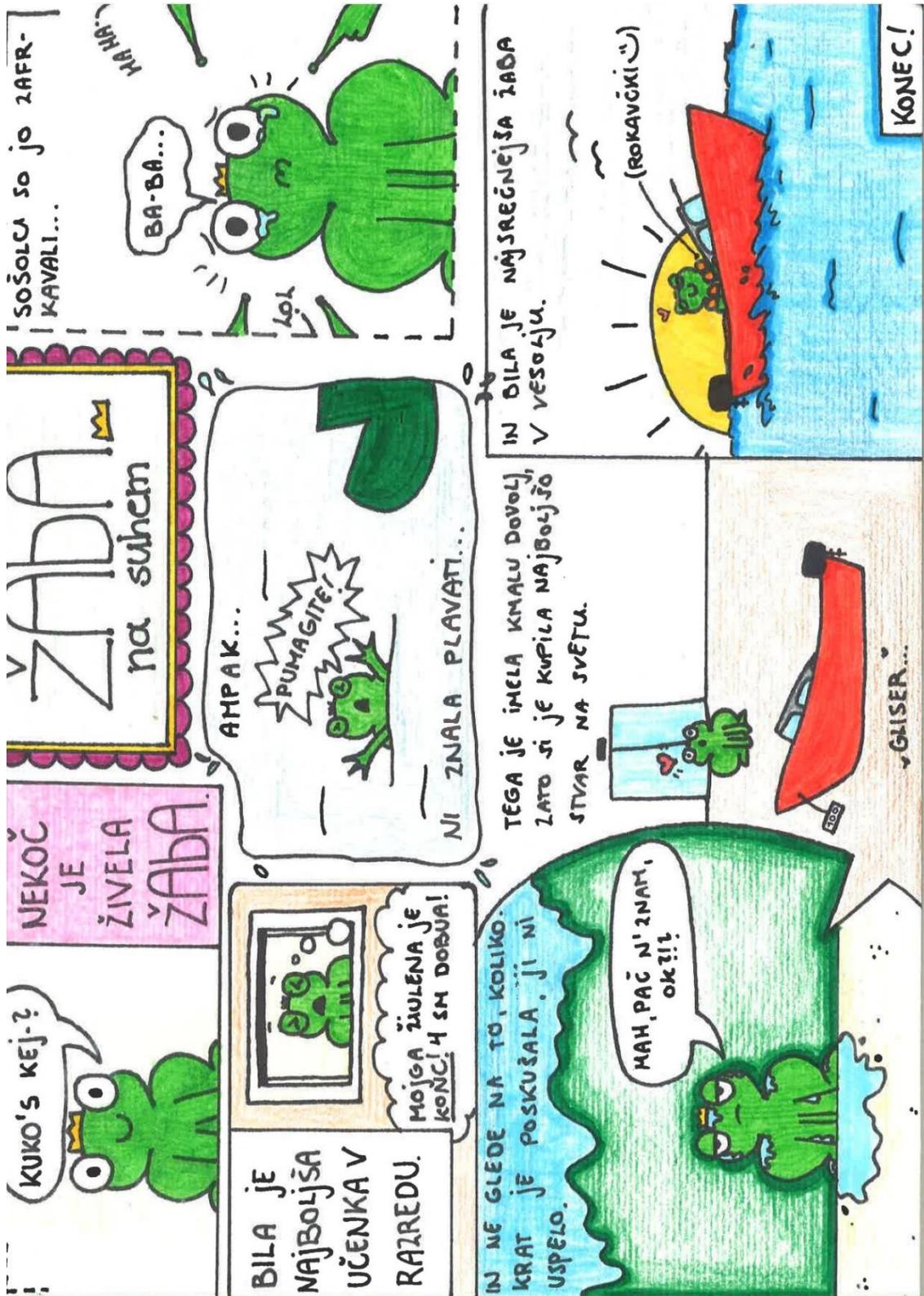
Jo že plenilec dobi.

Ko se to zgodi, dobro ni,

Ampak nam svoj oklep zapusti.

Anja Pogačar, 7. a

STRIP

Julia Slak, 7. a

ENGLISH CORNER

ABOUT ME

*

I'm medium height (167cm). I am a bit overweight with 70kg at 13 although I'm starting to weigh down. I've got short dark brown hair. I have very dark brown eyes and no real specialties on my face.

I'm very stubborn as it can help to get what I want. I'm materialistic because I like money because we need it for everything. I can be very noisy when I talk because of my voice. Some people describe me as smart, although I just talk what is known as general knowledge. I'm not very outgoing because there are no topics to talk about.

I'm currently wearing a camo themed hoodie, grey trainers, a T-shirt with a picture of the sky, grey slippers and white socks. This is my kind of style of clothing.

I love playing chess and video games as well as listening to music or watching sports. I don't know why I like any of these activities. I guess I just repeated them so many times that I started to like them. My only hobby is playing chess at a club or online. In my free time I do all of the things listed above.

Jakob Kisič Štros, 8. b

*

My name is Tiana and I am 13 years old.

I am 161cm tall and I'm slim.

I have long and light brown hair. Usually my hair is straight but sometimes it's a little bit wavy. I like to wear it down but at home I have it in a high ponytail.

My eyes are brown with a slight shade of green. I don't wear glasses. I have a lot of beauty spots which I don't really like.

My skin is light in the winter but tanned in the summer.

I am tidy, impatient, sporty, adventurous, friendly and brave. I like to have things in organised. I'm very impatient when it comes to waiting because I get bored very easily. I like sports and I love going on adventures and trips. I'm not afraid of many things and I dare to do a lot.

Right now I'm wearing black leggings, a black shirt and a blue hooded jacket. I love to wear hoodies, sweaters, tracksuits and leggings.

I like going on vacations and walks with my family. IN my free time I like to draw and hangout with my friends.

Tiana Bergant, 8. a

*

My name is Saša and I'm 13 years old.

I'm about 160 cm tall and I'm not skinny but I'm not overweight either.

My hair is shoulder-lenght and fair. I usually wear it down or in a ponytail.

My eyes are blue. I also have freckles and I have to wear glasses.

I am friendly, because I always love making new friends. Sometimes I'm lazy when it comes to working, but when it comes to cleaning my room I'm very tidy. I'm curious, because I don't like when people whisper when I'm next to them, and I want to know what they're talking about. I also love to hang out with my friends so I'm sociable.

Right now I'm wearing a purple sweater, black leggings and white socks. That is also what I usually wear, but sometimes sweatpants instead of leggings. I love to wear fuzzy socks, warm pants and a warm hoodie.

In my free time I like to listen to music, draw and dance because that calms me down. I also like to go on trips with my family or friends to explore the world. One of my hobbies is also playing volleyball.

Saša Delič, 8. b

*

My name is Lan. I'm 13 years old. I'm very short. (155 cm). I weigh 43 killograms. My hair is brown and so are my eyes. I have freckles.

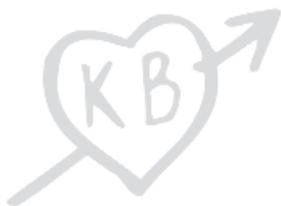

I'm very talkative and I easily make new friends. I can sometimes be a bit rude and impolite. I am not always honest. I am clever. I can also be very funny. I chose these adjectives because they really describe me.

I'm currently wearing a blue Fox hoodie with a Diesel T-shirt underneath. I'm wearing black pants. I love to wear some T-shirts such as Nike or Fox and cargo pants.

I really like to play games on my computer. My favourite sports are mountainbiking and skiing.

Lan Pekolj, 8. b

WORLD FOODS

MAC(ARONI) AND CHEESE

Mac and cheese is a classic American dish that has been loved for generations. It consists of elbow macaroni pasta coated in a creamy cheese sauce, and is often baked in the oven until bubbly and golden brown. The dish is known for its simple ingredients and comforting flavour, making it a popular choice for both children and adults.

The origins of mac and cheese are uncertain, but it is believed to have been brought to the United States by Thomas Jefferson from France. In the 19th century, it became a staple dish for many American families due to its affordability and ease of preparation. Over the years, it has evolved into a versatile dish that can be served as a main course or as a side dish, and can be topped with various ingredients such as breadcrumbs, bacon, or vegetables.

Mac and cheese can be made with a variety of cheeses, including cheddar, Swiss, and American, but the most common cheese used is cheddar. To make the dish, pasta is cooked and then combined with melted cheese, milk, and a variety of seasonings. The mixture is then baked in the oven until the cheese is melted and bubbly.

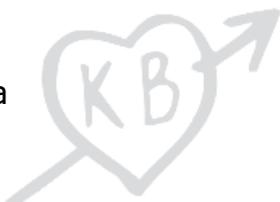
Despite its simple ingredients, mac and cheese has become a popular dish in many cultures and has been elevated to gourmet status with the addition of high-end cheeses, unique seasonings, and creative presentations. In addition to its delicious

flavour, mac and cheese is also a comfort food for many people, providing a warm and comforting feeling with each bite.

In conclusion, mac and cheese is a classic American dish that has stood the test of time. Its simplicity and versatility have made it a popular choice for generations, and its comforting flavour continues to be loved by people of all ages. Whether it's served as a main course or as a side dish, mac and cheese is sure to satisfy the craving for comfort food.

Gašper Birk, 9. a

ICE CREAM

Ice cream is a dessert enjoyed cold. It is very famous all around the world. There are many flavours of it, the most famous being vanilla and chocolate. Beloved are also stracciatella, lemon, cookie, pistachio, apple and many more. Countries have different names for it like in India they say kulfi, in Italy gelato and Japan mochi.

There are many myths about it. Some say Marco Polo brought it back from his travels to the Far East while others say that Catherine de Medici introduced it to France when she relocated to marry King Henry II. and they are both most obviously not true. Ice cream has a much more ancient history starting with referring to King Solomon enjoying cooling iced drinks during the harvest season from Biblical passages, Alexander the Great of ancient Greece loved to indulge in icy drinks flavoured with honey or wine. The emperors of the Tang Dynasty are believed to have been the first to eat a frozen milk-like confection, made with cow, goat or buffalo milk that was mixed with flour.

In the 17th century were ice drinks made into desserts Antonio Latini, a man working for a Spanish Viceroy in Naples, wrote a recipe for frozen sorbet and he is also responsible for creating a milked sorbet which was officially called ice cream for the first time.

It can be made at home with some help from the internet. One of them can be made from only pure vanilla extract, milk, heavy whipping cream, and sugar. Nowadays you can get it everywhere especially in summer.

Personally, I think that ice cream is great.

Stela Gregori, 9. a

DOUGHNUT

A doughnut is a small ring-shaped piece of sweet fried dough. Some people call it a donut. Doughnuts can be made with different batters, toppings and fillings. Some popular toppings are sugar, chocolate or maple glazing, sprinkles, cinnamon and powdered sugar. Filled doughnuts are injected with cream and other fillings.

Doughnuts were invented by the Dutch. They called them 'olykoek', meaning 'oily cake'. Dutch settlers brought them to New York or New Amsterdam at the time in the early 18th century. A ship captain Gregory came up with the word doughnut in the 19th century. His mother used to put hazelnuts in the middle of a doughnut and that's where he got the idea for the food's name. However, doughnuts weren't very popular until World War I, when soldiers were eating them. Now, 10 billion doughnuts are sold every year just in the USA.

A fun fact about doughnuts is that they didn't always have holes. Bakers started to make holes because the middle part was often uncooked.

Lana Zaveljcina, 9. a

RATATOUILLE

Ratatouille is a French dish made from vegetables and herbs. It originates from Provence in France. It is a French national dish with Mediterranean flavour. Main ingredients are tomatoes, onions, garlic, courgette, aubergine, red and green peppers and herbs.

It is easy to prepare, just sautee sliced onion and tomatoes on some oil adding garlic and herbs of Provence along with salt and peppers. Spread this on a baking tray and top with thin slices of tomatoes, courgette, aubergine and peppers. Bake about an hour.

It can be served as a main course with a baguette or as a side dish. The first known recipe for ratatouille dates to the 19th century, but long before that it was a solution for hunger, as it was invented by poor farmers back in 1700s in Provence.

Katja Peterman Pogačnik, 9. a

MY HOME

*

I live in the village in the house. My house is very big and cosy. Most of the time it is tidy and clean. We have got two floors. We have got 12 rooms in the house; 2 rooms upstairs and 10 downstairs. I have got a room of my own. We have got a garden, a balcony and there is also a terrace.

My favourite room in the house is my bedroom. I do many things there. I do my homework, I play video games there, I read there, too. On the right side of the room I have got a chest of drawers. Near the chest of drawers there is my desk. My desk is white and big. Next to the desk there is my bed. It is very large and it is white. My wall is light blue and the ceiling is white. In my room I have got a little cave in the wall. It makes my room special.

I like my home very much.

Maja Mulej, 6. b

I live in village called Blejska Dobrava in a big house. My house is beautiful to me. Downstairs there are 2 bathrooms, a bedroom, a living room and a kitchen. Upstairs there is a bathroom, a kitchen, 2 bedrooms, a living room and a dining room. I have my own room. That means I don't share my room. We have a garden and a balcony. And there is a little terrace, too.

My favorite room is my room. My room is upstairs on the left side. On the right side is my sister's room. My room is comfortable and clean. In my room I do my homework, I sleep there and I rest there. Sometimes I play video games in my room. In my room there is a bed, a desk, a radiator, a poster, a wardrobe and an armchair. My wall and my ceiling are both white. My bed is in the right corner and near the bed there is a radiator. On the right to the radiator there is my desk. Above the desk there is a Minion poster. Next to the Minion poster there is my big wardrobe. And between my bed and my wardrobe there is my armchair. I like my room because it is mine and I spend most of my time in it.

Nej Puc, 6. c

*

I live in the village. My home it is cosy and comfortable. There are 13 rooms. There are two staircases. I share my room with my brother Matej. We have got a garden with a trampoline, a swing and a slide.

We have got one terrace and two balconies. I have fitness, there are weights.

My favorite room is our classroom. I do my homework and play my trumpet there. There is a desk next to the wall. On the desk there are a computer and a laptop. Under the computer there is my console. On the desk there are some plants, too. On the wall there are pictures. Next to the desk there is a piano. Near to the piano there is a xylophone. Next to the xylophone there is the bookcase. In the bookcase there are my notebooks, books and dictionaries.

I like this room because there is a computer.

Miha Majc, 6. a

THE ONLINE ME

Iz is very hard to trust people on the Internet nowadays.

I always post read, unedited pictures on my social media. I just don't like when people post fake photos on the internet. I make sure that my picture looks good and natural and I also ask my friends for their permission (if they are on the photo) before publishing it. I know that not everybody does that. For example, I have a few friends who post pshotos with heavy filters , sometimes even covering their entire face. I feel like most people want to present themselves in the best way possible. I've also seen people posting pictures just to make someone jealous, but I think tat's really stupid. Some people just want to get as many followers as possible on the social media, some of them make a fortune by being influencers. A lot of them edit their photos. Teenagers often see edited photos of slim and perfect bodies which make them insecure. Social media has made our beauty standards incredibly high, especially for girls who often work out too much o reven starve just to be pretty.

In conclusion, I think that we should present ourselves as realistic as we can and use the internet safely.

Lana Zaveljcina, 9. a

AUSTRALIAN ANIMALS

Australia or a land Down Under, is a big country with about 250,000 different animal species.

About 90% of Australia's animals are unique to the country. This means that they live only in Australia, and nowhere else on Earth. Some of the best-known animals are the kangaroo, koala, dingo, platypus, emu ...

In Australia you can see different mammals, birds, fish, lizards, crocodiles ...Australia is also a home to the most unusual creatures in the world.

KANGAROO

There are over 65 species of kangaroos in Australia.

Kangaroos are marsupials. Marsupials are mammals that carry their young in a pouch and nurse their young with milk.

Kangaroos live in Eastern Australia. They live in small groups called herds or mobs.

In average they are 2 m tall and they weigh about 90 kg.

Their front legs are short but their back legs are long and strong. They hop and jump around. They use their tail to stay in balance. They can jump at the speed of 56 km/h and their jumps can be 9 m long. Kangaroos can't walk backwards but they can swim.

Baby kangaroos are called joeys. They are only 2.5 cm big when they are born. They stay in a pouch for 4 months.

Kangaroos eat grass and herbs.

Kangaroos live up to 23 years.

KOALA

Koala is also a marsupial. It is important to know that koala is not a bear. Their fur is grey, only the chest is covered with white fur. They have got strong feet with claws that they use for climbing the trees and strong teeth for cutting the leaves. They have got big ears and a big nose.

They live in eucalypt forests on the east coast of Australia. They eat eucalyptus leaves. Those leaves are poisonous but koalas have a special bacteria in their stomach that prevents food

poisoning. Each night a koala eats one kilogram of leaves. A koala doesn't drink anything. It gets water from the leaves. The word koala means 'no drink' in the language of Aborigines.

Koalas are nocturnal. That means they sleep during the day and are awake at night. Koalas sleep from 18 to 20 hours a day.

Today there are only 6,000 left. They are protected by law. They are endangered because people are cutting down the eucalyptus trees.

PLATYPUS

It is a mammal but it lays eggs. A female platypus builds a nest of grass and leaves. It lays from 2 to 4 eggs. Baby platypus drinks milk like all other mammals.

A platypus is very unusual. It is up to 50 cm long and it weighs from 1 to 2.5 kilograms. It has got a beak like a duck, a tail like a beaver, a fur like an otter and webbed feet.

When scientist from Australia brought the picture of platypus to Britain, the British thought that this animal was the creation of wild imagination. The back foot of the male platypus contains a venom that is powerful enough to kill small animals. It cannot kill people, it just causes pain.

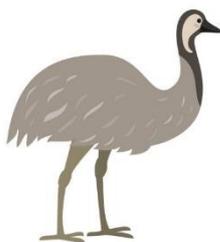

It lives in the small rivers in eastern Australia. It swims very well. It eats worms, insects and freshwater shrimps. They often store food in the pouches in their cheeks.

They are shy and hard to spot.

Today they are protected by the law and Australians are proud of them. Their image is on the coin for 20 cents and it often presents Australia in the world.

EMU

It is the second largest bird in the world and it lives all over Australia. It can't fly but it can run really fast and it is also a good swimmer. They can travel long distances and they can reach the speed of 48 km per hour.

They are 2 meters tall. Females are taller than males. They are covered in soft fluffy feathers. They have got a long neck, sharp beak and small ears. It is interesting that they have got two sets of eyelids: one for blinking and the other for keeping the dust out. Their wings are small and their legs are long and strong.

They need wings for the balance and they use legs for running and kicking their enemies.

They eat plants and insects and they drink water. They need from 9 to 18 litres of water every day.

They can live between ten and twenty years in the wild.

They lay eggs but a female emu never sits on them. A male emu does that.

JEŽKOV ROD – glasilo predmetne stopnje OŠ Koroška Bela Jesenice
Šolsko leto 2022/2023

Urednica: Barbara Ahačič

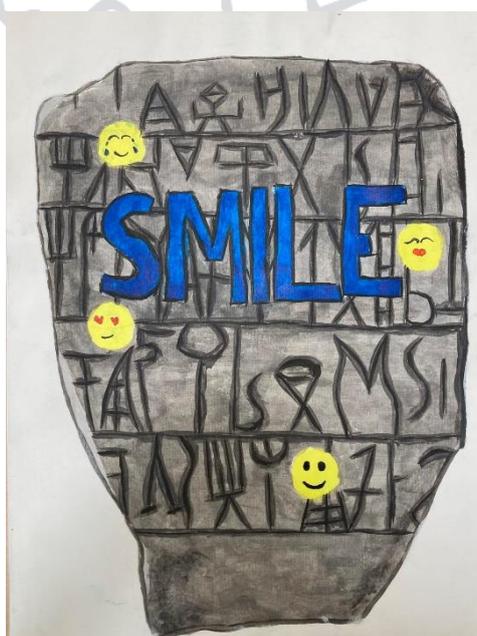
Mentorice besedil: Sanda Zupan, Urša Prša, Mojca Kavčič, Tamara Šterk, Barbara Ahačič

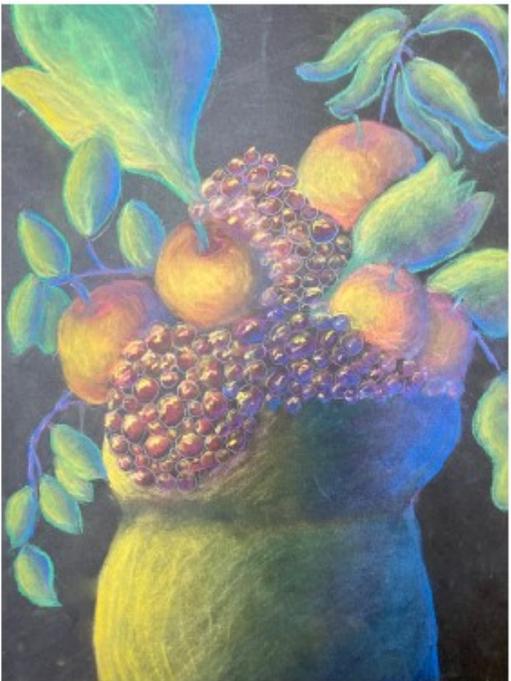
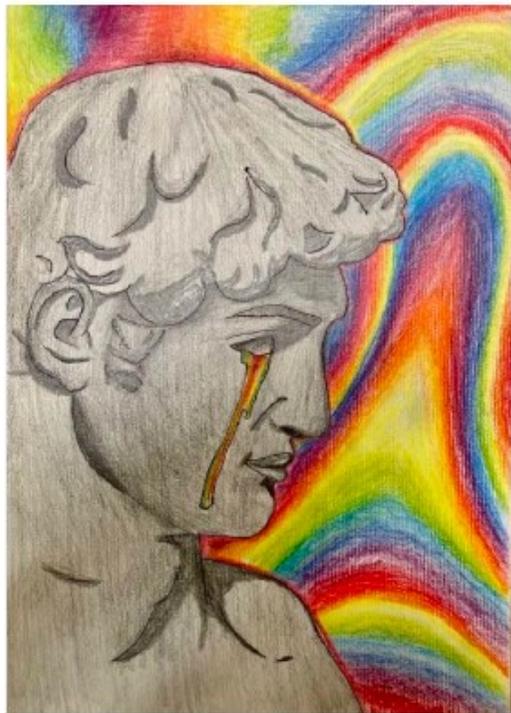
Mentorica likovnih del: Katja Operčkal

Tisk: Artpro, d.o.o.

Naklada: 250 izvodov

April 2023

Naslovnica: Maša Ahec, 8. r.;
Ema Mrak, 8. r.; Zoja Zalokar, 8. r.; Lana Zaveljcina, 9. r.; Katja Peterman Pogačnik, 9. r.

Taša Žerovnik, 7. r.; Neja Berguš, 7. r.; Stela Gregori, 9. r.; Eva Nikolovska, 9. r.